

Petr Nacházel

Poutník II

Po té malé nehodě s tou hamburskou čubkou, která mě tak... překvapila, jsem se rozhodl být opatrnější. Poldové nejprve moje tělo odvezli do márnice, na patologii, kde mně nejspíše hodlali pitvat.

Brrr.

Probudil jsem se v úzkém dřevěném prostoru, vonělo to tam pryskyřicí. Vzpomněl jsem si na svou první plavbu na Betty, kde jsem v podpalubí dřel od rána do večera a číchal stejnou vůni borovicového dřeva.

Natřásalo se to, hned jsem poznal, kde jsem. Nebyl jsem v rakvi zavřený poprvé. Lidé nebyli ani dřív moc opatrní, sice nás pár lidí vyhledávalo a vraždilo, ale nebylo to tak hrozné, jak se popisuje.

Naposled jsem se v rakvi ocitl blízko rakouského městečka Gratz, byla to malá vesnička, kterou jsem procházel. Psal se rok 1826. Místní neměli rádi cizince a já zas křupany. Pustili jsme se do sebe. Zprvu jsem vyhrával, ale jen do té doby, co mě jeden z těch zabedněnců zasáhl mušketou do hrudi. Udělalo to ve mně díru, že jsem tam prostrčil ruku, ještě jsem dva z nich zabil, ale potom už jsem padnul do bezvědomí. Lidé mé tělo chtěli spálit, zvláště jedna stará čarodějnice křičela zaříkávací formule, až mi z toho šel mráz po zádech.

Zachránil mě až jeden učitel, který trval na tom, aby mé tělo převezli do Lince, kde tenkrát sídlila věhlasná přírodovědecká fakulta. Tahali mě tam dva dny, to mi stačilo, abych se dal trochu dohromady. Když otevřeli bednu, aby se ten zvědavý učitel podíval jak vypadám, tak jsem je zabil a hodil i s koňmi do rozvodněné řeky.

Po několika „úrazech“ se mé tělo, teda pokud mělo dostatek živin, vždy rychle zregenerovalo.

XXXXX

Drcání skončilo, čekal jsem asi hodinu, než se otevřely dveře pohřebáku.

„Tak copak to tu máme?“ Chtěl jsem vědět. Už mi končí směna a teďka mi do toho přivezou další várku.

Těla.

Mám rád těla, mohu je zkoumat, aniž by mně někdo rušil. Být sám s mrtvými, je tak vzrušující...

„Sou to dva.“ Odpověděl jsem Helmutovi. „Jeden černej a druhej nějakěj běloch. Je to docela masakr, zvláště ten černej, někdo ho stáhnul z kůže. To jsem ještě neviděl.“

Nechápu co na nich ten doktůrek uvidí, já bych je naházel rovnou voba do pece a bylo by.

„Podívám se ještě na ně.“ Odpověděl jsem havranovi. Jsou to tupí lidé, vůbec si neuvědomují co vozí a aby přežili ve své práci, tak chlastaj levnou kořalku. Špína. S mrtvými se dá přece dělat tolik věcí. Jestli je jeden z nich stáhnutej z kůže, tak si nikdo nevšimne, že chybí třeba ledvinka, nebo slezina... Oni ji už nepotřebují a druhému to pomůže. Ovšem za jistý poplatek...

Usmál jsem se na havrana.

„Hod'te mi je na čtyřku.“ Dám si malej přesčásek. Zítra si vezmu ranní a dodělám je. Odebral jsem se za havranem, který mezitím vyndal obě truhly na vozík.

„To pořád máte tyhle vrzající krámy?! U svatýho Tomáše mají už několik let ty nový!“ Čítil jsem se na doktora. Ten jenom pokýval hlavou a přiblíže se usmíval. Tenhle je divnej, ale ten u Tomáše je ještě horší, povídá se, že se na těch mrtvejch ukájí. Dobytek. Pořád si tenhle blbec na něco stěžuje, kdyby věděl, že jsme místo těch nových vozíků, koupili druhou sadu pitevního vercajku... Jo doktor Greb, ten se vyznal i v účetnictví, to vlastně on mi podal pomocnou ruku a zařídil tak dobrou vedlejší příjem. Teda až do té doby, než ho před půl rokem skolil infarkt. Z jeho těla se ale nedalo použít nic, byla to škoda. Navíc jsem mu našel metastáze na žaludku.

„Proč až na čtyřku, ta je nejdál?“ Chtěl jsem vědět, tlačit tenhle krám není vůbec žádná sranda a ještě k tomu na čtyřku. Ne že bych se bál, ale jsou to původní prostory staré nemocnice. Jsou hnusný a temný. Budu si muset dát zase fr'ana. Při pomyslení na lahvinku mě zahřálo u srdce. Měl jsme si ji dát do kapsy! Kdyby mi doktor řekl, že jedem na čtyřku, tak bych si ji vzal. Občas nás kontrolují, jestli nemáme sebou chlast, ale nikdy ne, když jedem na čtyřku.

„Protože se v ostatních pitevnách právě přednáší.“ Zalhal jsem tomu zabeďněnci. To víš, zrovna tobě budu vykládat, že si od nich něco vezmu. Na čtyřku nikdo nechodil, je to s podivem, ale většina personálu se tam bojí. Nevím proč. Chtěli to tam zasypat, nebo zazdít, ale doktor Greb nakonec ředitele ukecal s tím, že se to může používat jako sklady.

„Tak a jsme tady. Teda doktore, jak můžete v téhle zimě... To nechápu.“ Hnusná, mrazivá a vlhká místnost je ta čtyřka, když vidím ty železa natlučené do zdí, tak se mi zdá, že to spíš sloužilo jako mučírna, než jako nemocnice. Odpliv jsem si a doktor si ode mne převzal zakázku. Rychle jsem chvátal pryč.

Podepsal jsem se tomu pitomcovi na dodák a dostrkal jsem vozík na plac. Konečně se za ním zavřely dveře. Přemejšlel jsem, jestli mám dát na kolík, ale pak jsem se rozhodl, že ne.

Otevřel jsem první truhlu. Byl tam černochoch, hrudník měl stažený s kůže a obličej zkřiven do hrozného šklebu. Řez i postup byl ale čistě proveden. Asi odborník.

„Hmm. Ty seš fešák.“ Ohodnotil jsem urostlého zákazníka. „Uděláme ti testy a jestli si ty prase nemělo nějakou nemoc, tak pudeš do světa.“ Dodal jsem pro sebe. „Nebo alespoň něco z tebe půjde do světa.“ Zachechtal jsem se a převrátil ho na stůl a přetočil na záda.

„Nikam nechod', já se zatím kouknu na toho druhého.“ Řekl jsem černochochovi a otevřel druhou truhlu. Na dně ležel zrovna tak urostlý mladík, jako ten vedle.

„To mám ale dneska štěstí.“ Pomyslel jsem si. Uděláme testy dva, o ledviny je dneska velký zájem.

XXXXX

Otevřel víko mé rakve. Přemýšlel jsem, kdy na něj vyskočím, cítil jsem sice, že tu nikdo není, ale ještě chvíli počkám, co bude se mnou chtít dělat.

Chlap vypadal celkem dobře, zpráva, která popisovala, že má prasklou lebku a mozek že vytekl na zem, evidentně přeháněla. Nejspíš to psal nějaký mladý poručík, který nepozná mozek od míchaných vajíček. Pod zprávou, to mě zarazilo, byl ale podepsán kapitán Greber.

„Hmm, taky už začíná blbnout.“ Vyklopil jsem druhého zákazníka na pult a vrátil se pro nástroje.

„Tak koho vemem prvního?“ Nevěděl jsem, do koho se pustím, oba jsem obešel a pak se rozhodl pro toho bělocha, docela mě zajímal. Měl takovou divnou kůži a vůbec se mi zdál takovej zajímavěj.

Když nade mnou stál a chtěl provést první řez vyvstala mi na těle husí kůže. Některé pochody nedokážu podchytit, ani po více jak čtyřech stoletích.

„Ouuu! Co to, co to je?“ Trochu jsem odskočil od těla. „To jsem ještě... no mohla by to být posmrtná reakce. Kolikrát se mi stalo, že když jsem někoho pitval, tak se mi ještě chvíli třásl na stole, ale tohle...“

„Co seš zač, příteli?“ Přistoupil jsem se zájmem ke stolu.

„Jmenuji se Verner.“ Odpověděl jsem doktorovi a sednul si na stůl. Ten zezelenal a já se na něho usmál. Hlava se mi ještě trochu motala a hučelo mi v ní. Ale jinak jsem byl celkem fit. Měl jsem hlad.

„Co to...co to? Vy jste živej?“ Dal bych tisíc euro na to, že ten chlap podle té zprávy, měl být mrtvej.

„Jo, ale vy nebudete.“ Řekl jsem doktorovi a chytnul ho za krk. Pokoušel se se mnou bojovat, ale nečapal se, byl sice silnej, asi chodil do posilovny, ale neměl šanci.

„Tak a co teď?“ Podíval jsem se na něj, byl zhruba stejně vysokej jako já, černé vlasy, bílá pleť... Napadla mne spásná myšlenka. Chvíli jsem chodil po té vlhké místnosti a přemýšlel jsem, čím ho...

„Tady.“ Uvolnil jsem ze zdi viklající se kámen a došel k doktorovi. Dvěma ranama, jsem mu zdeformoval obličej, že by ho vlastní matka nepoznala a utrhнул mu varlata. Na prázdný pocit tam dole si pořád nemohu zvyknout.

„Tak a teď si vyměníme role, panáčku.“ Převlíknul jsem ho do mých šatů a strčil do rakve.

„Teď je ze mě pan doktor, maminka by měla radost.“ Připnul jsem si vizitku, sbalil jeho osobní věci a odešel z pitevny. Cestou mě nikdo nezastavil.

„Nejdřív musím najít tu malou čubku!“ Dodal jsem polohlasem, když jsem mířil ven z nemocnice k parkovišti, kde měl doktor Helmut zaparkovaný automobil. Podle loga to měla být Honda, uvidíme.

Chodil jsem po parkovišti a cvakal dálkovým vypínačem, až konečně vedle mě zapípalo auto. Byla to Honda Legend.

„Hmm, koukám, že sis žil docela nad poměry.“ Zakroutil jsem hlavou. Čekal jsem spíš nějakého Civika, nebo tak něco, ale tohle ne. No nic, od této chvíle jsem psycholog a tu malou čarodějnici musím odvést na místo činu.

Zajel jsem na místní policejní okrsek, kde jsem tušil, že by mohli mít nějaké ponětí o děvčatech z nevěstinců.

XXXXX

„Z luxusního vozu vystoupil elegantní pán, mohlo mu tak být kolem třiceti. Doktor Helmut se jmenuje. Vybrané chování, žádný hulvát, rozumíš... Ptal se po nějaké děvce z toho přístavního bordelu, prý s ní potřebuje mluvit. No nevím co s ní chce probírat. Ale co, slíbil, že se pro mne večer, až skončí služba, zastaví.“

„A čím vlastně je?“

„Psycholog! Už jsem ti to jednou říkala!“ Ta Selma je fakt natvrdlá...

„No, aby na tebe nezkoušel nějaké ty fintičky...“

„Jaký fintičky? Tenhle je jinej, to já poznám, šukat bude chtít taky, to je jasný, teda aspoň doufám, ale kdybys viděla to jeho fáro! Ten bude muset pustit holka nějakěj tuzér, než si čichne ke kačence.“ Obě jsme se zasmály.

Katty má fakt štígro! Kráva jedna, dnes jsem na přepážce měla mít službu já a ta fíflena si to se mnou vyměnila. Mrcha! Má ale štěstí! Nezbude mi nic jiného, než chodit s tím troubou z prvního patra. Blbec! Ne, já jsem kráva, neměla jsem s tou čubou měnit směnu. Teď se mi směje. Doufám, že ten frajer se na ní vysere! Přála bych jí to. Krávě.

„A von si jí vodvez?“ Chtěla jsem ještě vědět.

„Ne, poslala jsem tam Marka, aby mu jí tam na půl jedenáctou odvezl, že on jí vrátí zpátky.“

„Sám? To je ale proti předpisům! Katty, to bys neměla!“

„Prosím tě, vždyť je to doktor! Seš blbá?“

„Já vím, ale stejně, měla bych to nahlásit.“

„No to určitě! Hovno, milá zlatá. Závidíš mi ho!“

„To není pravda! Proč bych ti měla závidět nějakého doktůrka! Ty stejně brzo plešatěj.“
Svině, co si myslí? Závidět! Stejně má ale štígro, nejraději bych to na ní bonzla, ale to bych to pak s ní tady nevydržela. Katty je starší a mohla by mi dělat pakárnu, radši se na to vyseru.

XXXXX

Odjel jsem zpátky k tomu bordelu a čekal, až mi ji sem přivezou. Šel jsem zatím nahoru. Strážmistřovi u vchodu jsem se prokázal jednodenní propustkou, co mi vypsalala ta nadržená fena. Pro tu se zastavím večer, ona jediná mi viděla do tváře.

Nerad se vracím na stejné místo dvakrát, ale teďka jsem musel udělat výjimku, ta malá zmije si to zaslouží. Měla odvalu a tu já umím ocenit!

Konečně se ozvaly kroky strážmistra. Už jsem na něj čekal schovaný za dveřmi.

„Pane doktore? Pane? Vedu vám tu dívku.“

Chytnul jsem chlapíka pod krkem, byl to docela pořizek, ale zdvihnout takového stokilového človíčka za hrtan do vzduch, to mi nečiní moc problém.

XXXXX

Nechtěla jsem se na to místo vracet, ale tvrdili mi, že mi to pomůže. Prý tam na mne čeká nějaký doktor, který léčí přímo na místě takové věci. Prý odborník. Neměla jsem tam chodit. Nikdy bych si nepomyslela...

Dojeli jsme zpátky do toho domu, kde mě dva roky věznili a znásilňovali, myslela jsem, že se tam už nepodívám, že pojedu rovnou za svými rodiči a za sestrou... Tam mě policista, který mě sem dovezl, předal druhému, který hlídkoval před domem.

Vešli jsme dovnitř. Stejný pach, stejný vzduch a stejné stěny. Hnusné nechutné tapety a křiklavé barvy předsíně, kde na nás čekali zákazníci. Šli jsme nahoru po schodech.

Strážník volal doktora a já jsem to chtěla mít brzo za sebou. Najednou policista začal chroptět, otočím se a...

XXXXX

Ta malá čubka nevěřila svým očím. Usmál jsem se na ni.

Začala jsem couvat. Jednou rukou držel policistu za krk ve vzduchu, pak ho pustil. Vykročil ke mně.

„Myslela sis, že mě přechytračíš, co? Zmije jedna!“

Rozklepala se mi kolena, hledala jsem něco, čím bych ho mohla zdržet. Nahmatala jsem židli, něco na mne mluvil, ale nevnímala jsem ho. Hodila jsem ji na něj a vyběhla z pokoje nahoru po schodech. Šel pomalu za mnou. Hrozně jsem se bála. Jak to jen mohl přežít? Jak to, že není mrtvý?! Zoufalá jsem doběhla do altánku. Je to taková malá místnost na půdě, říkáme jí, říkali jsme ji altánek, je tam krb a výhled na okolní střechy. Někteří stálí zákazníci si nás tam vodili. Hned za rohem by měla být sekera na štípání polen.

Kroky byly slyšet stále hlasitěji, konečně jsem ji našla.

Ta malá kurvička si se mnou bude hrát na schovávanou! Stiskl jsem pěsti.

„Už mě to s tebou nebaví!“ Zařval jsem. Šel jsem po točitém schodišti nahoru na půdu, bylo úzké a pořád jsem musel sklánět hlavu.

Najednou byl tu. Rozmáchla jsem se sekerou a ťala ho vši silou do tváře.

Už jsem byl na konci schodů, kde byla taková malá komůrka, jestli ta bestie utekla po střeše nahoru! Najednou mě něco udeřilo do tváře, něco velkého a těžkého, zavrával jsem a chytnul se zábradlí.

„Ty kurvo!!!“ Zařval jsem, ale spíš to muselo znít směšně, sekerou mi rozštípla celou vrchní čelist. Vězela mi asi pět centimetrů v hlavě. Zprudka jsem se vrátil do místnosti.

XXXXX

Sekera se mu zasekla do horní půlky obličeje. Něco zařval, nebylo mu rozumět, chtěla jsem vylézt na střechu, ale zasekla se klička.

Viděl jsem, jak zápasí s otvíráním okna. Rozběhl jsem se k ní a chytnul ji za vlasy a strhnul na zem.

Strhl mě k zemi, chytnul za triko a hodil se mnou o zeď.

„Tak co zkusíš teď?“ Zeptal jsem se. A vytáhnul si sekeru z hlavy a přiložil ji k její tváři.

Byla vyděšená, teď je konečně moje. Hodil jsem ji na druhou stranu místnosti. Šel jsem ke krbu.

„Nezatopíme náhodou?“ Zeptal jsem se. „Dal bych si pečínku.“ Přejel jsem ji pohledem. „Děvko jedna!!! Myslela si že mě zabiješ?!“

Řval sprostě a nenávistně si mne prohlížel, ale já se ho už nebála, ustupovala jsem pomalu za krb. Je tam schována souprava na čištění, mezi nimi i rajbovák na žhavé, zákazníci nám jím často vyhrožovali, pokud je neuspokojíme, tak jak budou oni chtít. Škoda, že není rozžhavený.

Otočil se a kochal se pohledem na zdejší čtvrt', neměla jsem co ztratit, nahmatala jsem rajbovák a pevně ho chytla do dlaní. Něco mluvil, ale snažila jsem se ho nevnímat a soustředit se na to, abych nahmatala správnou rukojeť.

„Posloucháš mě vůbec?“ Otočil jsem se, když se ta malá čuba na mě řítila s napřaženým železem. Chtěla mi ho vrazit do ledvin, ale jen tak tak jsem její úder odvrátil, že se mi svezl bokem.

„Tak tohle ještě nikdo nedokázal!“ Udiveně jsem zamumlal. „Škoda, že tě musím zabít!“ Skroutil jsem ji ruku, na zem ji vypadnul pohrabáč, zvednul jsem ho a propíchnul ji skrz naskrz. Její udivený výraz a modré oči se mi zaryly do paměti.

„A máš to!“ Plivnul jsem ji do tváře. Takhle se nechat nachytat! Otevřel jsem okno a vyhodil ji na dvorek, dopadla do roští.

„Svině!“ Zamumlal jsem na rozloučenou.

Rychle jsem seběhnul dolů, popadnul policajta a strčil jsem ho do prázdného sudu. Ten jsem pak nacpal do kufru Hondy a odfičel z toho proklatého místa.

„Sakra!“ Zaklel jsem a v duchu nadával sám sobě, jak jsem byl neopatrný. „Doprdele!“ Bouchul jsem vzteky do volantu.

„Tak a teď tu píču u té přepážky.“ Auto jsem zaparkoval naproti policejní stanici a šel se do hostince opláchnout. Pingl se na mne zamračeně díval, ale ukázal jsem mu vztyčený prostředník a šel dál.

„Jen si něco zkus!“ Byl jsem vytočený na nejvyšší míru, měl to bejt pohodovej výlet a je to horší než v té moldavský díře! Rychle jsem se opláchl, trochu upravil a vyšel ven na ulici. Krvácení sice přestalo, ale měl jsem zadělaný sako. Stálo dost peněz. Zalezl jsem do auta a pozoroval stanici, pro jistotu jsem si přelepil hojící se ránu leukoplastí. Ženský jsou hrozně všímavý, nechtěl jsem žádné komplikace.

Asi po dvou hodinách vyšla ven ještě s nějakou kamarádkou. Chvíli tam postávaly a pak se každá vydala jiným směrem.

„Konečně!“

Nastartoval jsem a jel za ní. Šla pomalu po ulici a pořád se otáčela. Zatroutil jsem. Zastavila se a rozběhla se ke mně.

„Fena!“

„Už jsem myslela, že jste se ztratil...“ Řekla jsem a hned toho litovala, nesmím mu dávat hned tak nadiv, že ho chci. Otočil se a povídá:

„Problémy s dopravou. Jsem rád, že jsem se s tou dívkou mohl setkat a pomoci jí.“

Usmála jsem se. „A pomohlo jí to?“ Hrála jsem zájem. Pitomá děvka, ale co, díky ní jsme se vlastně seznámili.

„Jo, už je jí líp.“ Usmál jsem se zase já na ni. Nemí tak ošklivá, ale můj typ to není.

„Kam pojedeme?“

„Znám kousek za městem báječnou restauraci, je to v jednom zámečku...Jsem si jistý, že se vám tam bude líbit.“ Doufám, že kývne, kráva, jinak bych ji musel praštit už tady. Tak ty sviňáku chceš šukat už dneska, jó? No dobrá, doufám teda, že to tam bude stát za to.

„Nevím jestli na to mám dobré šaty.“ Třeba to pochopí blbec.

„Ale jistě, určitě nás tam pustí, jsem tam častým hostem, patří to mému strýci.“ Lhal jsem.

No, jestli to patří tvému strejdovi, tak to budete asi pěkně zazobaná rodinka. Tak dobrá ty prase jedno, mohla bych se nechat zbouchnout a pak ho trochu stáhnout vo prachy. V sedmadvaceti, už stejně žádný terno neudělám.

„Nechám to na vás.“ Koketně jsem se u toho zasmála, ať si myslí, že má před sebou naivku.

Jeli jsme z Hamburku a já už měl vymyšlenej plán co s tou ženskou udělám. Po hodině jsme se konečně propasírovali z města. Zajel jsem na jihovýchod po A25, je tam hodně kanálů a slepých ramen, tam nás nikdo nebude obtěžovat. Pustil jsem nějakou muziku a nezávazně jsem si s ní povídal, naznačil jsem jí, že pocházím z lepší rodiny, ale že se snažím žít jako normální člověk... Dost na to, aby se mnou jela kam chci. Ona zase hrála naivní holku, která by se ráda podívala do lepší společnosti. Oba jsme lhali, jak to tak bývá na prvním setkání dvou mladých lidí. Ani si nevšimla, že jsem odbočil

k starému přístavišti, kousek odsud je moje stará skrýš, pro případ nějakého průseru. Ale tam nepojedem.

Zastavil jsem. Rozhlédla se kolem a nahodila bojácnej obličejík.

Netušila jsem, že bude chtít šukat už tady, ale vybral pro to dobré místo, nikde ani noha. „Omluvte mne.“ Vstal a otevřel kufr, chvíli se v něm štrachal, dostala jsem najednou nějaký strach...co když...

„Vyndal jsem ten zpropadený sud.

„Doufám, že se tam voba vejdu, když ne, tak je tam budu muset našlapat!“ Když jsem se otočil, stála vedle mne a vyděšeně se dívala na sud.

„Tohle bude tvůj nový domov, děvenko!“ Usmál jsem se na ni. Otevřela dokořán pusy a začala se celá klepat. Rychle jsem ji zlomil vaz a začal ji cpát do sudu k policajtovi. Šlo to těžko, ale nakonec se tam oba vešli, sud se trochu nafouknul, ale to nevádí. Víko jsem zatlačil zpátky a kusem železa udělal do boku pořádné díry, jednak proto, aby se potopil a jednak, aby k nim mohly rybičky... Slíknul jsem se a sud pomalu odtáhl doprostřed ramene. Pak jsem vylezl nahoru, trochu oschnul a obléknul se.

„Tak a je to.“ Sednul jsem si do auta a oddychoval.

XXXXX

Chtěla jsem jí to říct, ale neměla jsem odvahu. Prostě Katty byla kráva a postupovala proti předpisům! Proto jsme na přepážce dvě, abychom se kontrolovaly. Jo, trochu jsem jí ho záviděla! Ale chtěla jsem jí to říct! Když jsme vyšly před budovu, tak na ni měl čekat, ale nebyl tam, chvíli jsme tam postávaly a pak Katty řekla:

„Ať de do prdele blbec!“ Snažila jsem se ji chlácholit.

„To víš, pracháč. Všichni jsou stejní!“ Pak se Katty otočila a vydala se směrem kde bydlí. Nezáviděla jsem jí, žije v podnájmu u jedné staré paní a ta jí ani nedovolí, aby si někoho přivedla domů. Pak jsem si to rozmyslela, otočila jsem se a šla jsem za ní, chtěla jsem ji pozvat na kafe a celé to probrat a taky se jí omluvit za to, že jsem to nahlásila Martinovi. Martin to je náš šéf, nebude jí dělat pakárnu. Když to uslyšel, řekl jenom, že to je kráva a že tam okamžitě někoho pošle. Nevěděla jsem, že to tak dopadne....

Když jsem byla asi dvacet metrů za ní, zatroubil na ní ten chlápek. Katty ožila, tak jsem si řekla že to bude jistě on. Najednou jsem jí to ze srdce přála. Asi to tak má být.

Otevřel jí dveře, všimla jsem si ale že má zmačkaný kalhoty a sako, pak taky nějaké skvrny na boku. Katty to nemohla vidět, protože se k ní stavěl druhou stranou. Oba nasedli do auta a odjeli. Chvíli jsem tam stála a pak se vrátila do práce. Kamila se mne ptala, co tu ještě dělám a já ji nějak odbyla. Čekala jsem na Martina. Přišel asi po hodině, notně zamyšlenej.

„Martine...“ Oslovila jsem ho.

„Selmo! Ty mi deš akorát do rány!“ Polekala jsem se.

„Co se stalo?“

„Pojď, tady se o tom nebudem bavit.“ Vzal mne do své kanceláře.

„Víš co se stalo?“ Zakroutila jsem hlavou.

„Kde je Katty?“ Chtěl vědět.

„Já, já nevím.“

„Nelži!“ Mračil se na mne a byl dost nepříjemný. Takového jsem ho ještě neznala.

„Víš co našla hlídka na místě, když tam dojela?!“ Zase jsem zakroutila hlavou.

„Tu dívku, kterou tam Katty poslala, probodenou pohrabáčem! Začala se o to zajímat tajná služba! Tak kde je Katty!“

„Odjela s tím doktorem.“

„Sakra!“ Zaklel Martin.

„Kam jeli?“

„Nevím, vážně.“ Bylo mi do breku.

„Podívej, za chvíli tu budou jistí pánové a ti na tebe tak hodní nebudou, radím ti, řekni všechno co víš!“

„To už nebude potřeba, my si ji vyslechneme.“ Za Martinem stál vysoký šedovlasý muž, kolem šedesátky. Oblečený do tvídového saka a černých polobotek. Měl čistě aristokratické rysy, jako nějaký hrabě.

„Pane plukovníku...“ Zakoktal se Martin. „...tohle je...“

„Slečna Selma Harbach, ano já vím. Potřebujeme se od vás dovědět pár věcí.“ Pokynul mi. Za plukovníkem stáli další dva muži kteří vypadali dost nebezpečně. Šli jsme ven a nasedli do velkého černého Audi parkujícího na chodníku.

„Byli jsme u vás doma. Vrátila jste se do práce?“ Chtěl vědět plukovník.

„Ano...já, čekala jsem na Martina.“

„Ano? A pročpak?“

„Protože... Katty. Nevím, ten chlápek se mi nějak nezdál.“

„Viděla jste ho?“

„Ne, jen...“

„Ano, poslouchám vás, slečno.“

„Byl nějaký divný...měl...měl zmuchlané sako...“

„Ale to se přece stává, lidé se občas někde špatně ohnou, nebo špatně si sednou...“

„Né, tenhle měl na něm stopy od krve!“ Najednou jsem to věděla naprosto jasně. Byla to krev.

„Opravdu? Jste si jistá, že to byla krev? Proč jste to nenahlásila?“

„Protože jsem to nevěděla jistě.“

„A teď to víte?!“

„Ano...ano, teď už ano.“ Sklopila jsem oči. Kdybych bejvala zavolala Martina hned jak Katty nastoupila do vozu...

„Co to bylo za auto?“ Chtěl vědět plukovník.

„Nevím, bylo to luxusní, mělo černou barvu.“

„Značku.“

„To nevím, já se v autech nevyznám.“

„Nebylo to tohle auto.“ Podal mi několik fotografií automobilu.

„Ano, to je ono.“

„Jste si tím jistá?“

„Ano. Honda Legend.“

„Fajn. Moc jste nám pomohla slečno.“ Auto zastavilo a plukovník mi otevřel dveře.

„Co je s Katty?“ Chtěla jsem vědět, on ale jen pokrčil rameny a zabouch.

XXXXX

„Jak to vypadá, doktore?“

„Nevím, když ji převezeme k nám...osmdesát procent. Když zůstane ve státní, třicet.“

„Zaříd'te převoz!“ Špitl jsem do vysílačky.

„S těmi procenty, jste si jistej? Doktor pokýval hlavou.

„Chápejte doktore, ona je jediná, kdo viděl Poutníka a přežila to! Musí se z toho dostat.“ Doktor si prohrábl předčasně řídký porost na hlavě a svažtil čelo.

„Víc nemohu. Lituji.“

„A co ten váš preparát?“ Naléhal jsem.

„Není vyzkoušený! Nedoporučuju!“

„A kdy bude?“ Zeptal jsem se spíš pro sebe. Hergot, jsme tak blízko. Jestli ta malá zemře... Policejní hlídky stojej na všech výpadevkách a pátrají po černé Hondě Legend. Tak blízko se k němu ještě nikdo nedostal. Když byl Poutník po tom Lisabonském incidentu, před třiceti lety definitivně uznán s tím, že se nejedná o báji nebo o legendu, ale o opravdového tvora, nastala v policejních špičkách horečná činnost. Nakonec si to vzala pod palec Německá tajná služba, která měla styčné důstojníky s mimořádnými pravomocemi ve všech evropských státech. Zatím jsme jen splétali sítě, nyní mohl začít hon. Hon století. Zprávy o něm jsou staré přes tři sta let, nejdřív to byla jen policejní latina. Strašili se s tím studenti na seminářích historie, až do doby, kdy byl založen v padesátých letech Kodaňský výbor. Jeho členové byli význační policisté, politici a bankéři. Jejich hlavní úkol byl: sbírat a třídit informace. Zlí jazykové tvrdili, že je Poutník obral o peníze a o vliv...

Na místo činu vždy jela výjezdní skupina se zvláštním povolením. Mnohokrát se jednalo o planý poplach, ale čas od času skutečně dojeli na místo kde Poutník „pobýval“.

Lidé vyprávěli stále jedno a to samé: Mysleli jsme, že už je mrtvý, nebo: Zabil jsem ho, ale on vstal a šel po mně.

Bylo těžké nevzbudit podezření, jak u novinářů tak u běžných lidí, ale to že se o existenci Poutníka nikdo nikdy nedozvěděl značí, že se nám to podařilo.

„Doktore, jak si vůbec vykládáte to, že tak dlouho žije? A kde vzal tu sílu?“ Doktor se zamyslel a pravil.

„Nevím plukovníku, možná že to je nějaká mutace, náhodná změna genů. Znáte legendu o Golemovi?“

„Ano, ano Rabi Löwi. Znáám doktore, myslíte že to je Golem? Uměle stvořený člověk?“

Doktor se usmál a řekl:

„Nevím, ale když mi ho dáte na pitevní stůl, tak vám to řeknu hned.“ Pokýval jsem hlavou.

„Dodám.“

Dodám... To bych chtěl vidět! Naše rodina se po něm pídí celé generace a on řekne: *Dodám*. Nadutej voják, neví pořádně s kým má tu čest! Ale co, konečně přišel čas ukázat tomu parchantovi zuby!

XXXXX

„Kde to jsem?“

„Jen v klidu ležte, tady jste v bezpečí.“

„Já...já. Kde?“

„Tiše, sem se nedostane. Jste na jedné vojenské základně, byla jste ošklivě poraněná, ale váš stav je už mnohem lepší. Teď v klidu ležte, ať načerpáte znovu sílu.“

Probrala jsem se v nějaké místnosti bez oken. Od té chvíle co jsem ho poranila na boku si nic nepamatuji. Měla bych být mrtvá. Jak to že nejsem? Ten vysoký pán už odešel, bude to asi doktor, doufám že tenhle je opravdickej.

„Tak co doktore, jak to s ní vypadá?“

„Vcelku dobře. Nějaký týden se nepostaví na nohy, ale jsem si jistej že to zvládne.“

„Jste machr!“

„Ne, ne. To je jen věda pane plukovníku. Otázkou je, jak je na tom po psychické stránce, ale to vám bude muset pomoci někdo jiný.“

„Samozřejmě. Jistě. Víte, byli jsme tak blízko...“

„Buďte rád, že jste vyvázl se zlomenou rukou. Mohlo to být mnohem horší.“

„Já vím, já vím.“

XXXXX

Seděl jsem v autě a nasával vzduch prosycený naftou, rzí a rybinou.

„Musím zmizet.“ Zařadil jsem zpátečku a vycouval pryč, otočil jsem se efektní otočkou a vrátil se na silnici. Pašerácká otočka se to jmenuje. Prodělal jsem kurz přežití v moderním světě. Jízdu automobilem tam trénovali i řidiči amerického prezidenta.

Když má člověk peníze a pár známých, dostane se všude.

Namířil jsem si to zkratkou na A7 a jel směrem Lucembursko. Honda se zdála být dobré auto, je sice dost těžká ale motor ji s přehledem stíhá. Škoda že nemá náhon na všechny čtyři, bejval bych si ji nechal.

„Hergot, dneska těch vrtulníků ale lítá... To už je dneska třetí...“

Jel jsem pryč z Hamburku. Svůj dočasný domov jsem si udělal v Lucembursku, je to rozumná země a když má člověk peníze, tak se ho moc nevyptávají. Občas jsem byl taky chudej, ale to netrvalo nikdy moc dlouho...

Byl jsem kousek od Soltau, městečka kde jsem byl naposled v roce 1789, zrovna když dobyli Bastilu. Tenkrát tu byly všude kolem blata a mizerný cesty.

„Zase ty motory...“ Vypnul jsem rádio a zaposlouchal jsem se. Nebylo pochyb, dva nadupaný hřídele na šesti hodinách. Stáhnul jsem okýnko a opatrně se vyklonil z okna. Přímo za mnou jsem zahlédl dvě úzké siluety bitevních vrtulníků Tygr a za nimi dvě NH-90.

„Kurva!“ Třísknul jsem do volantu. „Ta čubka!!! Svině jedna! Jak to?! Do hajzlu!!!“

Nadával jsem si a proklínal se jakej jsem blbec, že jsem se nechal unést čurákem, místo abych přemýšlel hlavou.

„Jak to? Proč si na mne pozvali takovou kavalerii??!“ To byla otázka, která mě nejvíce znervózňovala.

„Aspoň k tomu mostu!“ V hlavě se mi rodil plán, jak se z té lapálie dostat. Most se ale přesto že jsem jel sto osmdesát přibližoval pomalu. Zvuk motorů zesílil.

„Kurva!!!“ Odpoutal jsem se z pásů a připravoval se na opuštění vozidla. Krčil jsem se za volantem, na zádech jsem cítil mrazení.

Konečně.

Vjel jsem pod most. Otevřel jsem dveře, vyskočil a v letu do nich ještě kopl, aby se zavřely. Vletěl jsem do jednoho z pilířů a zastavil se o něj. Byla to pořádná šlupka.

Koutkem oka jsem sledoval auto, drželo obdivuhodně směr, pak, asi sto metrů od mostu ho začali cupovat tříštivé střely z vrtulníku. Druhý Tygr nalétl před něj a sledoval Hondu, ta nikým nekontrolována sjela do svodidel a několikrát se převrátila. Tygři

kroužili kolem místa v těsném kruhu a na dálnici slaňovala dvě družstva výsadkářů z NH-90. Pomalu jsem se dával dohromady, když se dostali těsně k Hondě, lezl jsem už po jednom z pilířů nahoru. Dálnice v opačném směru byla zablokována. Jediná možnost byla dostat se na B71. Opatrně jsem vykoukl přes zábradlí. Zježily se mi chlupy na zátylku. Most byl celej obsazen policisty a vojáky. Velel tomu asi šedesátiletý chlap v hodnosti plukovníka. Ještě že jsem si před odjezdem došel do skrýše.

Tiše jsem se usmál a vytáhl z pod saka několik granátů. Visel jsem za jednu ruku a pusou odjišťoval jeden granát za druhým. Výsadek prohledával Hondu. Na mostu nastalo pozdvižení. Plukovník se začal rozhlížet kolem sebe, i ostatní zpozorněli. Nejvyšší čas!

Hodil jsem jim tam na uvítanou tři granáty. Udělalo to docela dojem. Všichni padli na zem, následovaly další tři kusy. Most se otrásal v samotných základech. Části lidských těl lítaly vzduchem, bylo to jak u Verdunu. Nastala panika a na to jsem přesně čekal, vmísil jsem se mezi utíkající a nasedl k jednomu nadporučíkovi do terénního Mercedesu.

„Pryč!“ Zavelel jsem francouzsky. Chlap se na mne vyděšeně podíval a pokýval hlavou. „Co to bylo? Ježíši, co to bylo?“ Hrál jsem také vyděšeného. Chlapík uháněl pryč od místa nehody a ječel jak pavián. Pak dupl na brzdu a křikl:

„Musíme se vrátit, jsou tam zraněný!“

„Tak to ne! Nejdřív mi řekneš, jak jste se o mě dověděli.“ Přimhouřil jsem oči.

Rozklepala se mu brada. Prohlížel jsem si ho a když jsem mu zlomil druhý prst na ruce, slíbil, že mě odveze kam budu chtít.

Nakonec vyklopil všechno, teda všechno co věděl.

Prý po mě jdou už několik roků, o mé existenci ví jen kancléř, ministr vnitra, ministr obrany a pár lidí v tajné službě. On má na starosti logistiku, takže toho o mně moc neví. Řekl mi ale, kde je jejich hlavní sídlo a další zajímavé objekty. Raději jsem přesedl do jiného vozu a nechal jsem pod ním nastražený odjištěný granát. Mazal jsem co auto stačilo, pryč od místa nehody. Směr východ, pryč od Lucemburska.

XXXXX

V Magdeburku jsem sednul na vlak a jel na východ, tam by měl být klid. Když šel průvodčí, aby zkontroloval jízdenky, usadil jsem se na střeše. Pak už nikdo neotravoval. Přemítal jsem nad svým dosavadním životem a došel jsem po tříhodinové jízdě k rozhodnutí, že budu muset radikálně změnit svůj život. Doteďka jsem přemýšlel tím orgánem, co se nalézá tam dole, ale potom co mi provedla ta... holka už pnutí nebylo tak velké. Paradoxně mi tak pomohla. Škoda že už nežije.

Měl jsem veliké štěstí, že jsem zůstal naživu. Teď po mně pátrá policie celého světa a já se s tou hrozbou budu muset nějak vypořádat. Byt v Lucembursku budu muset nadobro opustit a s ním i nějaká bankovní konta, která s ním byla spjatá. Bude to sice darda, ale není jiného zbylí.

Vlak neznatelně drncal a ve Frankfurtu nad Odrou jsem vystoupil. Nikde nebylo nic podezřelého. Do hotelu jsem nechtěl a tak jsem se vydal na okraj města najít nějaký opuštěný byt. Cestou jsem potkával mnoho unavených lidí, vracejících se z práce.

Nakonec po dalším dvouhodinovém hledání jsem objevil jednu opuštěnou garsonku, která se pro můj pobyt zdála navýsost ideální. Nacházela se totiž v jednom obrovitém

paneláku. Byl to jeden z těch pozůstatků komunistické architektury, kde se lidé na stejném patře neznali a bydlení zde bylo naprosto anonymní.

Usadil jsem se do polstrovaného křesla a pustil televizi. Ve zprávách běžela reportáž z místa činu. Byly to záběry pořízené z dálky vrtulníkem televizního štábu. Prý do té oblasti nikoho nepouštějí. Při zásahu zlikvidovali nebezpečného zločince a po dalším pátrají. Na obrazovce se objevila moje možná podoba v několika variantách. Byl jsem označen za ruského mafiána, který je ozbrojen a velmi nebezpečný. Na mé dopadení vyhlásila německá vláda odměnu ve výši pěti miliónů euro.

„Sakra! Odkud vědí jak vypadám!? Kurva!“ Bylo to horší než jsem si myslel. Takhle po mě šla na konci osmnáctého století jistá fanatická skupina z jižní Francie... Ale tihle si na pomoc vzali i média! Se svým zjevem budu muset něco udělat a to hned.

„Libye!“ Vyslovil jsem jméno pro mne nejoblíbenější země. Tam se nikdo nikoho na nic neptá, podle mne nejlepší státní zřízení které kdo vymyslel. Lidem je rozdělován zisk z ropy, je tam bezpečno na rozdíl od mnoha států Evropy, nebo Asie. Hlavně se tam dá za peníze sehnat téměř všechno. Svýho času tam Izraelci prodávali i svoje atomové bomby, ale byla to jen habadůra. Naštěstí jsem jim na to neskočil. V Libyi budu muset podstoupit plastickou operaci... už zase!

Zůstatvat zde by bylo nebezpečné, protože mě cestou potkalo mnoho lidí a někoho by mohla zlákat vidina peněz.

Vstal jsem a šel se podívat po bytě, zda by se mi něco nehodilo. V komoře jsem našel akorát trubku, takovej prodlužovák na povolování matic u kol.

„To se bude hodit.“ Dál už tam nebylo nic zajímavého. Vyšel jsem ven ze dveří.

„Ty budeš ten prevít z televize, vid’?“ Před dveřmi stál chlupatý pupkáč v tílku a v trenýrkách, jako argument měl v ruce brokovnici.

„Ano.“ Odpověděl jsem a sklopil jsem oči.

„Cha, chá hajzle, tak se hni, pudeme k policajtům! Ty budeš náš vopravdovej děda Mráz! Děti budou mít bohatýho Ježíška.“ Rozchechtal se ještě a pobídnul mě ke schodišti. Způsobně jsem poslouchal a šel dolů. Jakmile se tou svojí pumpou dotknul mých zad, otočil jsem se a vytrhnul mu ji i s článkem ukazováku.

„Ty, ty, ty!“ Pohrozil jsem mu. Pupkáč řval, že ho to bolí a že mě zabije. Pak se na mne vrhnul, ale pažbou jsem ho srazil k zemi. Rozšlápnul jsem mu obličej a rychle odkráčel pryč. Není moc pravděpodobné, že ho někdo brzo objeví, protože tu všichni jezdí výtahem.

Vyšel jsem ven a pečlivě zkontroloval okolí. Pumpu jsem hodil do křoví, byla moc dlouhá a já si nemůžu dovolit prozrazení. Budu muset odzbrojit nějakýho policajta, ale teďka hlavně nepozorovaně zmizet.